

הכנסת העשרים וחמש

יוזם : חבר הכנסת אריאל קלנר

פ/25/5839

הצעת חוק כלי הירייה (תיקון – הזכות להגנה עצמית והזכות לסייע בהגנה על המדינה), התשפ"ה–2025

1. תיקון סעיף 1 בחוק כלי הירייה, התש"ט–1949¹ (להלן – החוק העיקרי), בסעיף 1, לפני ההגדרה "גוף ביטחוני" יבוא :

"אזרח" – אדם בעל אזרחות ישראלית כמשמעותה בחוק האזרחות, התשי"ב–1952²."

2. הוספת סעיפים א1 אחרי סעיף 1 יבוא :
עד ג1

א1. מטרתו של חוק זה להסדיר את רישוי השימוש האזרחי בכלי ירייה מבלי להגביל מעבר למידה הנדרשת את יכולתו וחובתו של אזרח להגן על עצמו ועל מולדתו, לרבות באמצעות נשיאת נשק וכלי ירייה.

ב1. הזכות להגנה עצמית באמצעות נשיאת כלי ירייה לא יגביל שום אדם או בעל סמכות את זכותו של כל אזרח להגנה עצמית ולהגנה על בני ביתו ועל ילדיו, בין שבחזקתו ובין שאינם בחזקתו, מפני פגיעה בחיים, בגוף או בקניין, לרבות באמצעות נשיאת נשק או כלי ירייה ושימוש בהם למטרה זו, אלא על פי חוק ובמידה הראויה לכך הנקבעת בחוק זה.

¹ ס"ח התשי"ט, עמ' 143.
² ס"ח התשי"ב, עמ' 146.

הזכות לסייע בהגנה ג1. לא יגביל שום אדם או בעל סמכות את זכותו של על המולדת כל אזרח לסייע בהגנה על המולדת ועל אזרחי המדינה מפני איום מידי לפגיעה בחייהם, בגופם או בקניינם, לרבות באמצעות נשיאת נשק או כלי ירייה ושימוש בהם למטרה זו, אלא על פי חוק ובמידה הראויה לכך הנקבעת בחוק זה."

תיקון סעיף 3 3. בסעיף 3(א) לחוק העיקרי, בסופו יבוא "ולא ימנע פקיד הרישוי מאזרח העומד בתנאים לקבלת רישיון ובתנאי ההכשרה להחזקת כלי ירייה, לעשות בו עסק".

תיקון סעיף 5 4. בסעיף 5 לחוק העיקרי –

(1) בסעיף קטן (א), בסופו יבוא "לא ימנע השר רישיון מאזרח, מעל גיל 18, דובר עברית, ששירת את המדינה כחייל בכוחות הביטחון שלה או דרך מערכות השירות הלאומי הרשמיות שלה, שעמד בהצלחה במבחן עיוני בעברית ובמבחן מעשי של שימוש בנשק כאמור בסעיף 5ג, ובלבד שנשבע אמונים למדינת ישראל בנוסח השבועה בתוספת השלישית, ופורסמה שבועתו שצולמה בוידאו ובפנים גלויות, באתר הייעודי לכך, שלא הורשע בפלילים ונשלל רישיון הנהיגה שלו, אף אם הושב לו הרישיון מאז השלילה, ושאינ מניעה רפואית שישא כלי ירייה או יעשה בו שימוש."

(2) בסופו יבוא:

"ג) לא יעשה אדם שימוש בכלי ירייה אלא למטרה של הגנה עצמית או הגנה על המולדת כאמור בסעיפים 1ב ו-1ג."

תיקון סעיף 9 5. בסעיף 9 לחוק העיקרי –

(1) בסעיף קטן (א), במקום "רשאית לתת" יבוא "תעניק" ובסופו יבוא "ובלבד שהממונה שביקש את הרישיון הוא אזרח שהשר חייב להעניק לו רישיון לפי סעיף 5(א) לחוק זה";

(2) בסעיף קטן (ב), הקטע החל במילים "שאושר לכך" עד המילים "בכל דרך אחרת" – יימחק, ובסופו יבוא "ובלבד שהאדם הינו אזרח שהשר חייב להעניק לו רישיון לפי סעיף 5(א) לחוק זה";

(3) בסעיף קטן (ד), במקום ההגדרה "ישוב" יבוא:

"ישוב" – כל מקום ישוב, למעט ישוב שהשר קבע, בהמלצת שר הביטחון, שהענקת הרישיון להחזקת כלי ירייה לטובת הגנתו לפי סעיף זה, תסכן באופן לא סביר את ביטחון המדינה;".

- תיקון סעיף 10 6. בסעיף 10 לחוק העיקרי –
- (1) בסעיף קטן (א), במקום "רשאית לתת" יבוא "תעניק" ובסופו יבוא "ובלבד שהממונה שביקש את הרישיון הוא אזרח שהשר חייב להעניק לו רישיון לפי סעיף 5(א).";
- (2) בסעיף קטן (ב), במקום הקטע החל במילים "ובלבד שהאדם" עד המילים "בכל דרך אחרת" יבוא "ובלבד שמבקש הרישיון הוא אזרח שהשר חייב להעניק לו רישיון לפי סעיף 5(א).";
- (3) בסעיף קטן (ד), במקום ההגדרה "מפעל ראוי" יבוא:
- "מפעל ראוי" – כל מפעל או מוסד, למעט אלו שהשר קבע, בהתייעצות עם שר הביטחון, שהענקת הרישיון להחזקת כלי ירייה לטובת הגנתם לפי סעיף זה, תסכן באופן לא סביר את ביטחון המדינה."
- ביטול סעיף 11ב1 7. סעיף 11ב1 לחוק העיקרי – בטל;
- ביטול סעיף 11ג 8. סעיף 11ג לחוק העיקרי – בטל;
- תיקון סעיף 12 9. בסעיף 12 לחוק העיקרי –
- (1) סעיפים קטנים (א) עד (ג1) – בטלים;
- (2) בסעיף קטן (ד), הסיפה החל במילים "אלא אם נקבעה ברשיון" – תימחק.
- תיקון סעיף 12א 10. בסעיף 12א לחוק העיקרי, המילים "11ב1 או 12(ג)" – יימחקו.
- הוספת סעיף 16א 11. אחרי סעיף 16 לחוק העיקרי יבוא:
- "איסור העמדה לדין 16א. (א) לא יועמד לדין אזרח ישראלי בגין שימוש בכלי ירייה, בין שניתן לו רישיון לפי חוק זה ובין שלא ניתן לו רישיון, אם השתמש בו למטרות ההגנה העצמית או ההגנה הלאומית המנויות בסעיפים 1ב ו-1ג.

(ב) על אף האמור בסעיף (א), רשאי שר המשפטים לקבוע שיש להעמיד לדין אזרח או קבוצת אזרחים בשל שימוש בכלי ירייה, ובלבד שהוועדה לביטחון לאומי של הכנסת קבעה, ברוב חבריה שלפחות אחד מהם אינו חבר הקואליציה, שהשימוש שעשו בכלי ירייה לא היה למטרות הגנה עצמית, לאחר ששמעו את טענות האזרחים מפייהם עצמם; שר המשפטים לא יאצול את סמכותו לפי סעיף זה לאיש מלבד לחבר ממשלה אחר, שנבחר לכהן כחבר הכנסת בכנסת המכהנת אף אם אינו מכהן ככזה בזמן שהואצלה לו הסמכות."

12. ביטול התוספת השנייה לחוק העיקרי – בטלה. השנייה

13. אחרי התוספת השנייה לחוק העיקרי יבוא: הוספת תוספת שלישית

"תוספת שלישית"

(סעיף 5(א))

נוסח ההצהרה: אני מתחייב, בהן צדק, לשמור אמונים למדינת ישראל, מדינתו של הלאום היהודי. אני מתחייב לשמר, לשמור ולהגן על עצמאות ישראל ועל חירות אזרחיה, מפני אויבי עם ישראל מבית ומחוץ. אשא נשק כדי למלא את חובתי להגן על עצמי, על משפחתי, על עם ישראל וארצו ואעשה שימוש בו רק למטרה ראויה זו. אני מקבל על עצמי חובות אלו בלב שלם, ברצון, בלי כפייה, בלי סייגים או כוונה מבטלת."

14. ביצוע ותקנות (א) השר לביטחון לאומי ממונה על ביצועו של חוק זה.

(ב) בתוך 30 ימים מיום תחילתו של חוק זה יבטל השר לביטחון לאומי תקנות שהתקין לפי סעיף 21(ב1) לחוק העיקרי ויתקין תקנות חדשות לפי החוק העיקרי כנוסחו בחוק זה; לא התקין השר תקנות חדשות כאמור בתוך 30 ימים - יראו את התקנות שהתקין לפי סעיף 21(ב1) כבטלות.

(ג) בתקנות שיתקין השר לביטחון לאומי כאמור בסעיף קטן (ב), לא תוגבל הגישה לרישיון מכל סוג בשום אופן אלא אם הותר במפורש בחוק, לרבות קביעתם של תבחינים, מבחנים, בקשה להמציא תעודות, הסמכה לשלילת רישיון על בסיס עדות או כל מגבלה אחרת זולת המגבלות שהותרו במפורש לפי סעיף 5(א) לחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה.

תחילה 15. תחילתו של חוק זה 30 ימים מיום פרסומו.

דברי הסבר

האיום הקיומי על מדינת ישראל מחייב שידוד מערכות יסודי בגישה לביטחון לאומי ולמעורבות האזרחים בו. הסתמכות על הגנה ריכוזית הוכיחה עצמה כמסוכנת וכושלת הן במניעה והן בהגנה בפועל. האיום לחיי אזרחים בישראל הוא מפושט וקיים לא רק בגבולות אלא גם בערים, בכבישים ובבתים. שום צבא בעולם ואף מערכת מודיעין בעולם יעילים ככל שיהיו, אינם יכולים למנוע או לספק הגנה ברמה הפרטנית הנדרשת לאור אופי האיומים הללו.

כדי לעמוד בהבטחת העם היהודי "לעולם לא עוד" ולאפשר לנו לנחול את הארץ ולשבת בה בטח כפי שצוינו, חייבים אזרחי מדינת ישראל להיות חלק אינטגרלי ממערכת ההגנה הלאומית על המולדת ולקחת אחריות אישית להגנה על עצמם ועל המולדת בשכבם ובקומם.

הפיכת ההגנה העצמית באמצעות כלי ירייה לדבר שבשגרה עשויה לייצר הרתעה יעילה הרבה יותר מהשיטות הקיימות מפני פיגועים והתקפות אישיות, תוך איזון פערי הכוחות בין המינים במידת מה. וכן, לאפשר למועצות וליישובים לייצר מערכי הגנה מקומיים מותאמים יותר לנסיבות ולצרכים המקומיים, שיוכלו לעצור מתקפות ולהחזיק את קו ההגנה למשך זמן ארוך יותר, מבלי לדלדל את משאבי הצבא.

מצב העניינים הנוכחי – בו הנשק הלא חוקי בידי גורמי פשיעה וטרור נפוץ עד כדי קושי לאמוד את היקפו בעוד שדווקא לאזרחים נאמנים למדינה ושומרי חוק אין גישה לכלי ירייה להגנה עצמית – מייצר פערים במערכת ההגנה הלאומית וחושף את אזרחי המדינה לסכנות ביטחוניות קשות בלי כל הצדקה. בעת כזו, לא ייתכן שהמדינה תפעל בצורה אקטיבית למנוע גישה לכלי ירייה מצילי חיים דווקא ממי ששומרים על החוק ויעשו בהם שימוש מושכל למטרות הגנה עצמית והגנה על המולדת.

העובדה שהעלייה בשכיחות של נשק חוקי, ברישיון, בשנה האחרונה לא העלתה ולו בפרומיל את מספר הפשעים שנעשו בנשק כזה, מעידה על כך שרב נזקה של זהירות היתר של הממשלה בנוגע לרישיונות על תועלתה והיא מהווה פגיעה קשה בזכות האזרחים לחיים ולהגנה המנויה בסעיף 4 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו.

הצעת חוק זו נועד להגביל את יכולת הממשלה לפגוע בחירויות היסוד של אזרחי מדינת ישראל באמצעות תהליכי רישוי והרשאה ולחדד שלכל אזרח בישראל עומדת הזכות להגנה עצמית ולהגנה על המולדת באמצעות נשיאת כלי ירייה שהממשלה אינה רשאית בשום אופן להגביל באמצעים שאינם מנויים במפורש, או בשל סיבות שאינן מנויות במפורש, בחוק.

הזכויות המנויות :

הצעת החוק מבהירה את זכותו של כל אזרח בוגר וכשיר בנפשו, דובר עברית, שלא הורשע בפלילים, לא נשלל רישיון נהיגה שלו, שירת את המדינה באמצעים מוכרים לכך ונשבע לה אמונים, לשאת נשק להגנה עצמית ולהגנה על המולדת, ללא מגבלה נוספת זולת רישוי והכשרה מתאימה, בדומה למגבלות המוטלות על הרישוי על נהיגה.

דרישות סף אלו מאזנות בין חירות הפרט להגן על עצמו לנוכח הסכנות לעיל, לרבות התחמשות בנשק לא חוקי של מפרי חוק, והסכנות הנובעות מאחיזתם בנשק של מי שאינם נאמנים למדינה. הן דורשות שמי שאוחז בנשק למטרות לגיטימיות יהיה לפחות בן 18, דובר עברית – מה שמבטיח שיוכל תמיד להענות להוראות כוחות הביטחון תוך צמצום הבלבול בשטח לגבי חוקיות הנשק, כשיר בנפשו, קרי שלא אובחנה אצלו הפרעה נפשית המייצרת חריגה מסוכנת בינו ובין המציאות (אבל מבלי שמערכת הרפואה תשמש כלי לעיכוב פרטני של מתן רישיון), שלא הוכח בבית משפט שהוא מזלזל בחוק באמצעות הרשעה בפלילים או שלילת רישיון נהיגה (המעידה, בין היתר, על חוסר זהירות בחיי אדם), ששירת את המדינה ושנשבע אמונים למדינת ישראל בגלוי, ולכן החשש שהוא אוחז בנשק כדי לפגוע בה, באופן המנוגד למטרות החוק ופוגע בחירויות של אזרחי מדינה אחרים, נמוך יחסית.

בנוסף, הצעת החוק מבהירה מגבלות ברורות על יכולתה של הממשלה להגביל באמצעים ביורוקרטיים נוספים את הגישה לנשק, לרבות הוספת מגבלות לקבלת רישיון, הגבלה על העיסוק במכירת נשק או בהכשרה לשאתו ואיום תמידי בהעמדה לדין בגין ניסיון להגנה על עצמך או על המולדת. ההעמדה לדין נאסרה כמעט לחלוטין ונדרשת למעשה הסכמה של כל שלוש הרשויות כדי להעניש אזרח על פעולה זו.

הצורך בפירוט ומנייה של חירויות היסוד :

מטבע הדברים, זכויות שאינן מנויות במפורט, נשחקות ואובדות עם הזמן ככל שמצטברות מגבלות המושתות עליהן בשל צרכי השעה, בזמן שאזרחים אינם מודעים לחירויותיהם. כדי להגן על החירויות הללו בצורה אפקטיבית יותר, התיקון המוצע מפרט במפורש את משמעויות הזכות המנויה בחוק-יסוד : כבוד האדם וחירותו, להגנה בהתייחס לנשיאת כלי ירייה במקביל להגבלה מפורשת ביותר על יכולתן של הרשויות להגביל את החירות האמורה. מנייה של הזכות, לפרטיה השונים, על ידי נבחר ציבור ונציגיו, מייטרת את הצורך בפרשנות של חלותו ומבהירה את כוונת המחוקק המקורית בחוק היסוד, להבטיח שהשלטון אינו יכול להגביל את חירות הפרט להגנה עצמית, כולל באמצעות נשיאת כלי ירייה.

כדי להבטיח את התאמת החוק וההגבלות לזכויות המפורטות, הצעת החוק קובעת במפורש מעתה, שמטרת החוק היא למנוע את ההגבלה של הזכות הבסיסית ולהסדיר את רישוי הנשק, שהוא מטרה ראויה, אך ורק במידה הנדרשת לאור ההגדרה המפורשת של הזכות לשאת נשק למטרת הגנה עצמית.

באופן זה, מבהיר התיקון לחוק שההסדרה של רישוי כלי ירייה לא נועדה לשמש להגבלת הגישה לנשק להגנה עצמית בשום אופן. תיקונים עתידיים לחוק ותקנות מכוחו, יהיו כפופים למטרתו זו ולא ניתן יהיה לעשות בו שימוש כדי להגביל את הגישה של אזרחים ישראלים שומרי חוק לנשק להגנה עצמית משום טעם ולטובת שום תוכנית שמאפשרת להגביל את החירות האישית לטובת אינטרס או חירות של אחר או של קבוצה.

כל הגבלה מסוג זה, לרבות הענקת סמכות לגורמי ממשלה לשלול את הזכות לרישיון בשל תלונות של אזרחים שלא התבררו כחוק, תתקל בהגדרה מפורשת של חירות ברורה ותהיה, מטבעה, מנוגדת למטרת החוק.

מניית המגבלות המותרות על החירות:

הצעת החוק מבהירה שאת עצם הרישוי, רואה הכנסת כהגבלה מידתית, למטרה ראויה, של החירות המנויה בחוק היסוד. כיוון שהמחוקק עושה את עבודתו נאמנה ומבהיר, בחוק מאוחד, את הזכות, את מידת ההגבלה המותרת לזכות ואת האמצעים המותרים לממשה, הוא מייצר ודאות חוקית מול הממשלה, האזרחים ובית המשפט, מייתר את הצורך בפרשנות ומתווה לחקיקה ותקנות עתידיים באופן המשמר חירות ומבטיח ביעילות את ביטחונם של המדינה ואזרחיה.

חשיבות איגום המגבלות המותרות, והאמצעים המותרים למימושן:

איגום של המטרה עם הנחיות ישירות למימושה לתוך החוק המסדיר את רישוי כלי הירייה – חוק כלי הירייה, התש"ט–1949, בצירוף הגדרתן של הזכויות, מפשט את הבנת המצב החוקי ומבטיח את השמירה על החירות המובטחת בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו באופן היעיל ביותר בדמוקרטיה – הוא מאפשר מודעות אזרחית לחירויות אלו ועמידה עליהן גם ללא סיוע נוסף מהמחוקק או מבית המשפט.

בנוסף המאוגם, יכול כל אזרח המעוניין בכך, גם ללא הכשרה משפטית, למצוא ולהבין בקלות מהן זכויותיו ומהן המגבלות המוטלות על הממשלה בעניינן ומתייתר הצורך לפנות לבית משפט בתביעה להסדיר את הזכות על חוסר הוודאות והעיכובים הנלווים לצורך זה.

מכוחו של החוק המנוסח בבהירות, יכול כל אזרח לעמוד בעצמו על זכויותיו מול הרשויות ביעילות ובפשטות. הוודאות מייצרת חירות לפעולה, תחושת מסוגלות ומודעות בקרב נציגי הרשויות לגבי מגבלות כוחם. ככל שנשכיל לחוקק חוקים בהירים ונגישים לאזרחים, תגבר מודעותם לאחריות האישית שלהם לוודא שהמערכת מתפקדת כראוי וכפועל יוצא, יגברו החירות האזרחית והתפקודיות הממשלתית. שני אלו כשלעצמם, יתרמו רבות לחיזוק המדינה ולהגנה עליה.

כל פרשנות לחוק תהיה כפופה באופן ברור למטרה ולזכויות שהוא נועד לשמר וכל אזרח יוכל לדעת זאת בקלות מבלי להידרש לפלפולים וחיפושים מורכבים. הניסיון מלמדנו שככל שהחוק בהיר ונגיש יותר, כך הוא מאפשר לאזרחים חירות רבה יותר ומצמצם את התלות שלו בפרשנים שונים.

כיוון שהצעת החוק, מגבילה את הרשות ולא מצמצמת, אלא מרחיבה את החירויות המנויות בחוק-יסוד: כבוד האדם, היא מייצרת מטבעה ודאות נוספת לגבי עמידתו החוקית. שכן, היא אינה חוסה תחת פסקת ההגבלה לחוק היסוד שאותו היא מבהירה ואין כל טענה משפטית או חוקית שיכולים אזרחים שאינם מעוניינים בה להעלות כנגדה – הצעת החוק אינה מגבילה אף חירות שלא הייתה מוגבלת לפניה. ומעבר לכך, היא למעשה מרחיבה ומעגנת זכויות שהוגבלו בשל חוסר הוודאות שיצר החוק הקודם בנושא מגבלות השלטון ומרחב החירות. מי שמבקשים להגביל את החירויות האזרחיות מעבר למה שמעוגן בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, יאלצו לעשות זאת באמצעים דמוקרטיים של שכנוע והצבעה של הציבור כולו.

מנגנוני האכיפה הנדרשים:

סעיף 34 לחוק-יסוד: הממשלה, מבהיר כי בישראל, מופקדת סמכות הביצוע בידי נבחר הציבור, הרשאים לכן לאחוז באופן ישיר, בכל סמכות שהואצלה לכפיפים להם זולת סמכות השפיטה. למרות חשיבותו הדמוקרטית העליונה של הסדר זה, ברבות השנים וההסדרים, ניכר כי נוצרה בעיני הציבור וחלק לא מבוטל מהפקידות האוחזת בסמכות, הבחנה לא דמוקרטית ולא נכונה חוקית, בין השר והסמכות שמשתמשים בה פקידי המשרד.

שיטה זו, שבה פקידי בעלי קביעות אוחזים בפועל בסמכות שלשר יש האחריות הסופית לוודא את השימוש בה כהלכה, מסוכנת לאופייה הדמוקרטי של מדינת ישראל. חוק זה אינו מתיימר לספק מזור לבעיה כולה. אך בהתייחס לסוגיית ההגבלה של חירות אזרחית מפורשת ומנויה, שהחוק קבע במפורש שלא ניתן להגבילה באמצעות העמדה לדין (שמטבעה, האיום בה מייצר "אפקט מצנן" לא רצוי של השימוש לטובה בחירות), ניתן בכל זאת להפר את החירות. ובלבד, שנבחר הציבור שהסמכות מסורה לידיהם יהיו אחראים בצורה ישירה, בלתי אמצעית, הכפופה לביקורת ציבורית אפקטיבית, באמצעות בחירות, יעשו זאת.

הן בשל הרצון לבזר סמכויות והן בשל הצורך להבטיח שהשר לא יעשה שימוש פוליטי פסול בהיתר שניתן לו, מבהיר התיקון שחלק מתפקיד הכנסת כמפקחת על הממשלה הוא כמנגנון בקרה על הפרת החירות באמצעות העמדה לדין. שר המשפטים יכול להורות על העמדה לדין רק אם קיבל לכך אישור מפורש מהוועדה לביטחון לאומי של הכנסת, המורכבת מנבחר ציבור. יש לציין כי נדרשת הסכמה של לפחות חלק מהאופוזיציה שאכן יש הצדקה לפגיעה בחירות פרט המעוגנת בחוק-יסוד ומובהרת בחוק זה, ולהעמיד לדין מי שמאמין שפעל מתוך הגנה עצמית.

התיקון משקף אם כן את הצורך בהסכמה רחבה לפגיעה בחירות אזרח ומעניק לחירות הגנות מובנות במערכת הפעלת הכוח עצמה. באופן זה, מאזנת הכנסת את כוחה של הממשלה ונשמר עיקרון הפרדת הכוחות באופן מהותי. "הפרדת רשויות" איננה למעשה עיקרון דמוקרטי כלל וכלל, זהו תרגום הפוך למטרת העיקרון – Separation Of Powers, הדורש הפרדה של כוחות השלטון וחלוקתם בערבוביה לרשויות השונות, במטרה להבטיח שאלו תתערבנה זו בעבודתה של זו, וכך תגבלנה אחת את השנייה ותפרענה זו לזו. הנוהג בישראל הוא אגב, שהרשויות אכן אינן מופרדות והן נכנסות תדיר זו לעבודתה של זו. הצעת חוק זו מכוונת את ההפרעה הזו לכיוון המגן בצורה אפקטיבית על חירויות הפרט – מבלי לפגוע בצורה מהותית בחירות הפוליטית היסודית של אזרחים להיות כפופים לחוקים ולכללים שנקבעו על ידי מי שנבחרו דמוקרטי לשם כך.

ההחלטה להעמיד לדין נותרת בידי שר המשפטים. כיוון שהוא מבקש להפר זכות יסוד מנויה, הוא צריך לבקש במפורש את רשותה של הכנסת, שקבעה את האיסור לכך, ולאפשר לאזרח להשמיע את טענותיו בהקשר זה. ההחלטה אם הוא אשם או לא, נותרה, כראוי, בידיה של מערכת המשפט.

התאמת התקנות לתיקון לחוק:

תקנות רבות מסדירות את יישום החוק הקיים ורובן משמשות הפרה מהסוג שהתיקון לחוק המוצע נועד למנוע. כדי לשמר את מערכת היחסים הקיימת בין הממשלה והכנסת בסוגיה זו מחד, אבל לאפשר יישום אפקטיבי של החוק מאידך, במסגרת הצעת החוק ניתנו לשר לביטחון לאומי 30 ימים מיום כניסתה לתוקף לאשר תקנות חדשות. עד אז, קובעת הצעת החוק כי התקנות הישנות ימשיכו לחול, אלא אם יעברו

30 ימים מבלי שהשר התקין תקנות חדשות כאמור, במצב זה התקנות שהותקנו מכוח חוק כלי הירייה יבוטלו.

30 הימים שהוקצבו לפני כניסת התיקון לתוקף, נועדו להבטיח למערכות הממשלה זמן להיערך לכללים החדשים, אף שראוי שאלו ישכילו להיערך לכך עוד טרם אושר התיקון שכן המגבלות הקיימות מפירות את חירות היסוד של אזרחי ישראל להגנה עצמית.

הוגשה ליו"ר הכנסת והסגנים
והונחה על שולחן הכנסת ביום
כ"א באייר התשפ"ה (19.05.2025)